

Szépirodalom

- 3 MARKÓ BÉLA versei: Mi a hűség?; Planéta; Mégis tökéletes
- 6 PAYER IMRE versei: Rengés; Az eltávozott erdőkirályhoz; A kastély; Valahai; Megszállás, vonulás, tankok
- 9 HALÁSZ RITA: Szent Fruzsina a gangon [regényrészlet]
- 14 GÖMÖRI GYÖRGY versei: Széljegyzet Casanovához; Texasi történet
- 15 DEÁK BOTOND versei: A senkiföldjén; A részletek; A sehonnaiakhoz
- 17 LACKFI JÁNOS: Halálozási rubrikák [novella]
- 23 HALMAI TAMÁS verse: Identitások
- 24 GYUKICS GÁBOR versei: medencében; szabaduló aktus; délibáb
- 26 MASRI MONA AICHA: Nem gondolok az ég madaraira [novella]
- 30 ENDREY-NAGY ÁGOSTON versei: Dikti; Tengergyakorlatok; Halpiaci istenek
- 32 GYÖRFI KATA versei: a napon; a levegőben; láthatárán kívül
- 33 POÓS ZOLTÁN verse: Az ébresztőóra
- 34 SZÁZ PÁL: A hidak könyve [Vrbanja, Szarajevó – esszéregényrészlet]
- 37 BALOGH ENDRE versei: Egy ház lebontása; Egy kis pont; Az érzékek birodalma
- 38 JÁSZ ATTILA versciklusa: Amikor te magad vagy a hely

Kilátó

- 41 MÉSZÁROS MÁRTON: A szópárbajok hiábavalóságáról [Tamási Áron: Ábel a rengetegben]
- 48 ZIMONYI ZOLTÁN: „Széppé ültetni Isten fekete telkét” [Féja Géza: Tamási Áron nyomában]

Tanulmány

- 54 KULCSÁR SZABÓ ERNŐ: A lent és a fent között [Illyés Gyula kései pályafordulatának kérdéséhez]
- 62 PINCZÉSI BOTOND: Sírő, Isten, félkurvák [Petri György balladaköltészete?]
- 79 G. ISTVÁN LÁSZLÓ: Bouju epimodernista kategóriáinak felvetései a kortárs magyar és angol nyelvű lírában

Szemle

- 112 STERMECZKY ZSOLT GÁBOR: Egy világpolgár vallomásairól [Gömöri György: Alkonyi séta]
- 114 URBÁN ANDREA: Prímelés [Vida Gergely: Mellékalak]
- 119 HÖRCHER ESZTER: Találkozások [Petőcz András: A látogatás emléke]
- 124 KÁLDY SÁRA: „fellármázni az Istent” [Nyírán Ferenc: Apokrif történetek]

széles skálát átfogva: a római Caracalla császár bukásától egészen a szerző 1956-os emlékeiig jutunk. Ezen szövegek élvezetéhez alapvetően csak bizonyos fokú történelmi kíváncsiságra van szükség, ráadásul a szövegek egyikének-másikának kifejezetten jól áll a távolságtartó ironia. Például a *Korona vagy kard* című – zárójeles műfaját tekintve – árpádházi jelenetnek, vagy az *1615 újév: Molnár Albert Rimaynál* című darabnak, amelyben előbbi jegyzi le utóbbival kapcsolatos élményeit. Az *öreg Norwid* című ciklusban felbukkannak az angol irodalom nevei: a rövid életű, első világháborúban elesett Wilfred Owen, Leonard és Virginia Woolf, Ted Hughes és (az amerikai születésű, ám Hughes-hoz szorosan kötődő) Sylvia Plath. Ugyanitt – a Gömöri által korábban fordított – Czesław Miłosz erejéig beköszön a lengyel irodalom, illetve több hazai, már elhunyt pályatársról is szólnak versek. Utóbbi kategória talán legkedvesebbje az *Álom, két költővel* című darab, amelyben Pilinszky és Weöres Sándor kapnak kitüntetett figyelmet.

A *Nyár a Farkastónál* az *Alkonyi séta* egyetlen olyan ciklusa, amely félre tudja tenni a történelmi barangolást, és sokkal inkább természetlírát folytat, helyenként erotikával megfűszerezve, ezzel a kötet közepén kifejezetten megkönnyebbülést jelentve. A versnyelvet működtető dallamosság és játékosság talán az itt olvasható verseknek áll a legjobban, tudniillik nem terhelik őket a korábban említett klasszikusan súlyos témák. A ciklus címadó verséből olyan nyugalom árad („a tó békéje sok-sok pénzt megér / néha a mi csöndünkkel összeér”), amelyet olvasva már-már arra következtetünk, hogy az eddig folyamatosan bolyongó versbeszélő végre, ha nem is hazaért – ki tudja, ebben a lírában hol is van a haza –, de mindenképpen egy olyan ponthoz ért, amelyben szívesen ejtőzik anélkül, hogy közben bármi más hoz viszonyítaná. Úgy tűnik tehát, hogy még ennek a nyughatatlannak és mozgékonyak érzett versvilágnak is megvannak a maga biztos pontjai. [Tipp-Cult Kft.]

STERMECZKY ZSOLT GÁBOR

Prímelés

VIDA GERGELY: *MELLÉKALAK*

Nincs egyedül Vida Gergely költői munkásságának követője, amennyiben a szerző új könyvét olvasva a déjá vu tapasztalatában részesül. A paramnézia és a vele járó bizonytalanságérzet visszatérő hatáseggyüttesnek bizonyul a szerző versesköteteit tekintve. Vida ugyanis jellemzően kísérletezik ötletek, szövegdarabok és vershelyzetek újbóli felhasználásával, finomhangolásával, a variációk kompozícióba rendezésének lehetőségeivel. Ám míg a szóban forgó jelenség esetében kizárólag a már átéltség ténye deklarálnak (hiszen a „már megtörtént” esemény körülményei nem felidézhetők), addig a *Mellékalak* „ismerős” komponenseit könnyedén visszakereshetjük. Az ismétlésmódozatok reflektálttá tételével pedig felülvizsgálatra kerülhet a déjá vu (vélt) képzete is.

Vida nem egyszerűen kölcsönöz vagy másodközl korábbi köteteiből; a precedens szövegváltozatokhoz képest lényegi módosítások történnek. Összevetve

jelen könyv versanyag íásaival, mintha azok szövegfázisok megisz az aktuális változatok Jegyzetek A zsánerkör

Az átértékelés a magától értetődő ug verseskötetéhez. Mig törekvés, s a „beállított” a versegyütttest, a ciklus szimmetrikusságán túl kötetben a koncepció megképzése – amely élhet, mindazonáltal h megjelent kötet strukt szisztematikusan kialak által. Öt cím (13 staffáz alá szerveződnek a m tendenciára rámutathat hangsúlyos Mellékalak így látszott / a felügy szempontról éppügy -forma vagy műfaj teki vállalásuk relevanciájá a Vida-kötetről, első az interpretációs irány

Miközben olyan lagossága, az emlékez rögvest sor kerül az e markánsabb kivételek mellékes részletet jele a mellékalak?

A 13 staffáz első Caravaggio: *Narcissus* [Valaki tampon] és egy kritériumait nemcsak a írják felül, hanem az ap betűnő, fő figurákat m szimplán ekphraszisz

A *Mellékalak* szöve radnak háttérben, s ala című verse egy szülői versbeszélői pozíciójáb be / senkit, / megtáma annak, aki / a műanya